

těch věřitelů, kteří dlužníku nečinili vůbec potíže, jest vykládati jen v ten způsob, by úvěr dovolatelem dlužníku poskytnutý a určité pohledávky určitých nenáročných věřitelů požívaly zvláštního výsadného postavení, by tak byl utvořen jistý zákrokům ostatních věřitelů odňatý úkojový pramen, čehož právě ujednáním mělo býti dosaženo, což však se nesrovnává se zásadou poctivosti a víry v obchodování, tedy je to jednání způsobilé vnést do poctivých styků obchodních právní nejistotu, a proti třetím na něm nesúčastněným, ba jím přímo ohroženým osobám jednání nepřipustné. Odvolací soud ovšem není s to, podle svých zjištění usouditi ani, že nabyt dovolatel vlastnictví ke dříví, poněvadž, i kdyby bylo lze mluvit o tom, že dovolatel učinil pravděpodobným nabývací důvod, nepodal důkaz o tom, že mu dříví bylo odevzdáno; leč v tomto případě nejde o vlastnictví ke dříví, z něhož sporné předměty byly vyrobeny, nýbrž o to jde, zda se dovolatelem tvrzená výhrada vlastnictví může vztahovati i na sporné předměty v době, kdy výhrada ta byla učiněna, ještě neexistující, jež teprve potom byly vyrobeny, a o nichž dovolatel ani netvrdil, že mu dlužníkem byly odevzdány, naopak tvrdil, že po vyrobení zůstaly v dlužníkově držení. Výhrada vlastnictví, jak již vyplývá z povahy věci jest možná jen tam, kde takové vlastnictví skutečně tu jest, a to jest možné jen na věcech již existujících, nikoli na věcech, které teprve v budoucnosti mají vzniknouti. Poněvadž bylo zjištěno, že sporné předměty byly vyrobeny teprve po ujednání ze surovin dovolatelem opatřených, a poněvadž vlastnictví na neexistujících věcech není myslitelné, nemohl si dovolatel takové vlastnictví vůbec vyhraditi. Že vlastnictví, pokud se týče, spoluvlastnictví nabyt dovolatel způsobem uvedeným v § 415 obč. zák., ani netvrdil, ani nedokázal. Pokud jde o sporné předměty, nikoli o dodaný materiál, opírá se dovolatel jako o nabývací důvod jen o ujednání. Bylo však již vyloženo, že toto není platným důvodem právním na řečených předmětech. Tím méně lze mluvit o odevzdání sporných předmětů. Dovolatel v této příčině vůbec nic netvrdil a nedokázal. Nepochybil tedy odvolací soud po právní stránce, usoudiv, že nebylo dovolatelem prokázáno tvrzené jím právo, které by činilo exekuci žalovaného nepřipustnou.

Čís. 9364.

Železniční zaměstnanci.

Předpokladem jmenování lampařů podúředníky jest, by lampaři v době výnosu ministerstva železnic ze dne 11. března 1922, čís. 70419/1-3 a ze dne 14. srpna 1923, čís. 43213 vykonávali skutečně řemeslné práce.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1929, Rv I 228/29.)

Žalobce, staniční pomocník, domáhal se na Československém státu, by bylo uznáno právem, že žalovaný jest povinen přiznati žalobci výhody podle výnosu ministerstva železnic čís. 70419 ze dne 11. března 1922 a výnosu čís. 43213 pres. ze dne 14. července 1923 jakož i výhody

vládního nařízení o převodu do nových platů ze dne 5. března čís. 15 sb. z. a n. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto d ů v o d ů: Nesprávné právní posouzení shledává žalobce v tom, že soud první stolice má za to, že služebními kategoriemi, o nichž mluví § 40 služebního řádu, rozuměti jest kategorie úředníků, podúředníků a zřízenců. Žalovaný má za to, že jimi rozuměti jest jiné obory zaměstnanců s jejich požitky a právy. V té příčině uvéstí jest toto: § 40 služebního řádu užívá označení »služební kategorie« patrně ve dvojím směru: V alinei čís. 1 označuje jím nesporně rozřídění na úředníky, podúředníky a zřízence, neboť odkazuje tu na § 2 bod 1 písm. a) — c), kdež se mluví výslovně a výhradně jen o tomto způsobu rozřídění. V odstavci a) prvého bod 2 § 40 služebního řádu však již označení kategorie služební jest použito v jiném smyslu totiž na označení skupin podle povahy konaných služeb; že v tomto významu jest používáno označení toho, jde jasně na jevo na příklad i z výnosu ministerstva železnic ze dne 11. března 1922 čís. 70419-I-3, jehož se strany v tomto sporu dovolávaly, a v němž se mluví o kategoriích lampářů a jiných, tedy podle povahy služebních úkonů. Než přes to není žalobcův nárok na přiznání žádaných výhod odůvodněn. Oba výnosy, kterých se žalující dovolává, totiž výnosy ministerstva železnic ze dne 11. března 1922 čís. 70419/I-3 a ze dne 14. srpna 1923 čís. 43213 týkají se lampářů, kteří v době výnosu těch vykonávali skutečně řemeslné práce; to vyplývá u prvého výnosu jasně ze slova »vykonávající« a u druhého výnosu z toho, že druhý odstavec tohoto výnosu odkazuje na podmínky výnosu prvého. Žalobce však ani v době prvého ani v době druhého výnosu nekonal, jak sám v žalobě uvedl, práce lampářské. Z tohoto důvodu ani prvý ani druhý z výnosů těch na žalobce použití nelze; proto žaloba, kterou se žalobce domáhá přiznání výhod podle nich, jest neodůvodněna. Důsledek toho však jest, že žalobce byl podle ustanovení § 90 (2) vládního nařízení ze dne 5. března 1927 čís. 15 sb. z. a n. převeden do IV. platové stupnice služebního platu podúřednického a zřízeneckého podle § 45 když, jak prvý soud bezvadně zjistil, žalobce sám v roce 1921 prohlásil, že službu lampářskou vykonávati nemohl, a žádal o službu lehčí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Napadený rozsudek správně dolíčil z doslovu dotyčných výnosů ministerstva železnic, že předpokladem pro jmenování lampářů podúředníky bylo, by lampáři v době výnosu vykonávali skutečně řemeslné práce, kteréžto podmínce však žalobce již nevyhovoval. Byla tudíž věc odvolacím soudem posouzena s právního hlediska bezvadně.

Čís. 9365.

Služebnost jízdy (§ 492 obč. zák.) ukládá vlastníku služebného pozemku povinnost trpěti výkon práva ke všem hospodářským účelům